

фактических затрат организации на приобретение. Фактическая себестоимость запасов при их изготовлении в организации определяется в сумме фактических затрат, связанных с производством данных запасов. В соответствии с МСФО, запасы должны оцениваться по наименьшей из двух величин: по себестоимости или по чистой цене продажи. Себестоимость запасов должна включать все затраты на приобретение, затраты на переработку и проч. затраты, понесенные для того, чтобы обеспечить текущее местонахождение и состояние запасов. Чистая цена продажи – это расчетная продажная цена в ходе обычной деятельности за вычетом расчетных затрат на завершение производства и расчетных затрат, которые необходимо понести для продажи[2]. Кроме того, в сравнении с МСФО, в Беларуси не используется метод сплошной идентификации, который означает, что конкретные затраты относятся на идентифицированные статьи запасов. В целом, на взгляд автора, законодательство в области бухгалтерского учета производственных запасов в Республике Беларусь близко к требованиям МСФО.

Список литературы

1. Об утверждении Инструкции по бухгалтерскому учету запасов и признании утратившими силу некоторых постановлений Министерства финансов Республики Беларусь и их отдельных структурных элементов : Постановление М-ва финансов Республики Беларусь от 12.11.2010 № 133. URL: http://www.minfin.gov.by/upload/accounting/acts/postmf_121110_133.pdf (дата обращения: 24.04.2020).
2. Международный стандарт финансовой отчетности (IAS 2) «Запасы» // Методология : сайт. URL: <https://finotchet.ru/articles/133/> (дата обращения: 24.04.2020).
3. ФСБУ 5/2019 «Запасы». Национальный Центр правовой информации Республики Беларусь «БизнесИнфо».

УДК 338.2

Брежнёва-Єрмоленко О. В., к.е.н., доцент

Бігун І. О., здобувач першого (бакалаврського) рівня

Дніпровський державний технічний університет, м. Кам'янське, Україна

БЮДЖЕТНЕ ФІНАНСУВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ

Метою розвитку соціальної сфери країни є підвищення якості життя населення, що включає не лише споживання матеріальних благ та послуг, а й задоволення духовних потреб, стан здоров'я, тривалість життя, морально-психологічний клімат. Досягнення цієї мети потребує значних затрат фінансових ресурсів, акумулювання яких повинно відбуватись як на рівні держави, так і на рівні суб'єктів господарювання.

За час розбудови незалежної України відбулися суттєві зміни у бюджетних пріоритетах держави. До трійки визначальних напрямків бюджетного

фінансування в Україні входять: соціальний захист і соціальне забезпечення, освіта та охорона здоров'я, далі за значущістю йдуть загальнодержавні функції та економічна діяльність. Практично аналогічний склад пріоритетних урядових видатків мають бюджети європейських країн.

Видатки на соціальний захист та соціальне забезпечення в Україні фінансуються з державного та місцевих бюджетів, а також з державних цільових позабюджетних фондів соціального спрямування. Важливого значення набуває розгляд бюджетних видатків на соціальний захист населення, оскільки бюджет є одним із основних інструментів державного регулювання соціально-економічних процесів.

Про позитивну динаміку розвитку свідчить тенденція зростання державних витрат на соціальний захист та соціальне забезпечення населення [1]. У 2018 р. обсяг державних витрат на соціальний захист та соціальне забезпечення населення України збільшився на 204,9 млрд грн, або на 196,1%, порівняно з 2010 р. та на 133,1 млрд грн, або на 75,5%, порівняно з 2015 р. Питома вага видатків зі зведеного бюджету в 2018 р. становила 8,7% ВВП. Разом із тим для більшої частини населення характерні бідність та низький рівень матеріального стану.

Заходи соціального захисту поширюються на певні категорії громадян, визначені чинним законодавством. У зведеному бюджеті видатки на соціальний захист та соціальне забезпечення включають видатки:

- на випадок непрацездатності;
- на соціальний захист пенсіонерів;
- ветеранів війни та праці; сім'ї, дітей та молоді; безробітних; інших категорій населення;
- надання допомоги у вирішенні житлового питання;
- видатки на фундаментальні та прикладні дослідження і розробки у сфері соціального захисту, а також іншу діяльність у цій сфері [2].

Незважаючи на позитивну динаміку питомої ваги видатків Зведеного бюджету на соціальний захист населення, у державі залишається доволі великий розрив між обсягами бюджетних видатків і потребами системи соціального захисту населення, тобто недостатньо забезпечується належний рівень підтримки нужденних верств населення. Варто зазначити, що зростання бюджетних видатків на соціальний захист та соціальне забезпечення не завжди є передумовою підвищення рівня та якості життя населення. Таке зростання зумовлено тим, що чинне законодавство встановлює значно більше різноманітних видів пільг, соціальних виплат та соціальних послуг, ніж це передбачено Конституцією України чи міжнародно-правовими зобов'язаннями України. Немаючи необхідних ресурсів, держава бере на себе додаткові зобов'язання у сфері соціального захисту та соціального забезпечення, які часто не дають жодного соціального чи економічного ефекту, окрім встановлення привілеїв для представників певних професій або окремих соціальних груп.

Вирішення проблем фінансування вимагає докорінного реформування соціальної політики, яка є найважливішою сферою діяльності будь-якої країни.

Із метою вирішення проблем і досягнення в Україні європейських стандартів життя необхідно здійснити низку заходів щодо підвищення ефективності послуг соціальної сфери. Основними напрямками вдосконалення мають стати: забезпечення виконання державних соціальних програм, спрямованих на вирішення пріоритетних соціальних проблем регіонів, забезпечення збалансованості й координації їх положень із регіональними програмами на етапах формування та здійснення, організації належного контролю за виконанням цих програм; поліпшення якості розробки стратегій регіонального розвитку; здійснення пошуку нових ефективних нетрадиційних механізмів подолання соціальних проблем депресивних територій; організація соціального моніторингу діяльності державних і регіональних органів та органів місцевого самоврядування [3, с. 165].

Отже, фінансування соціального захисту населення в Україні супроводжується низкою глибоких проблем та недоліків, які вимагають докорінного реформування соціальної політики, яка є найважливішою сферою діяльності будь-якої країни.

Список літератури

1. Соціальний захист населення : статистичний збірник / Держ. служба статистики України. Київ, 2019. 122 с.
2. Бюджетний кодекс України : Закон України від 08.07.2010 № 2456-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17> (дата звернення: 25.04.2020).
3. Марценюк О. В. Соціальний захист населення України. *Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності*. 2015. Вип. 2 (3). С. 166–170.

УДК 504.03

Бурак В. Д., студентка

Научный руководитель: Бухтик М. И., к.э.н., доцент

Полесский государственный университет, г. Пинск, Республика Беларусь

ПЕРСПЕКТИВНОСТЬ РАЗВИТИЯ «ЗЕЛеной» ЭКОНОМИКИ В РЕСПУБЛИКЕ БЕЛАРУСЬ

В последнее время большинство людей рассматривают экономическое развитие как наиболее важный способ повышения уровня жизни и сокращения бедности. Такое восприятие постепенно привело к тому, что большинство стран добились впечатляющих показателей экономического роста и заняли позиции устойчивого развития своего благосостояния. Они обеспечивают экономическое развитие без учета экологических проблем и, как результат, теперь сталкиваются с последствиями: загрязнение воды и воздуха, повышение температуры окружающей среды, вызванной парниковыми газами, ультрафиолетовые лучи, истощающие озоновый слой, удобрения и пестициды в